

362.

„Ристано, моме Ристано!
Да знаишъ, моме, да знаишъ,
Оти те майка свършила
Во едно село голѣмо,
Во една кука бога-та,

За едно момче малечко!“ —
„Пусто да бидитъ село-то,
Оганъ да горитъ кука-та,
Куршумъ да удритъ момче-то!“

363.

„Що ми падна, мила нанке, мѣгла по поле-то,
Мѣгла по поле-то, мила нанке, близу до село-то!
Така мѣка, мила нанке, тешко на сѣрце-то,
За попова керка, мила нанке, тая наймала-та.
Тая да земамъ, мила нанке, севда да поминамъ,
Севда да помина, мила нанке, векъ да познаемъ,
Кротко, кротко оди, мила нанке, како геребица,
Ситномъ, ситно зборватъ, мила нанке, како ласто'ица.“ —
„Защо ти ю, синко, попова-та керка?
Она болна лежитъ токмо три години,
Мама ке ти земитъ Солунска кокона.“

364.

Во бахча-та, во бахча-та
Едно дърво високо;
До дърво-то, до дърво-то
Една чешма студена;
До чешма-та, до чешма-та
Една лоза лозница;
До лоза-та, до лоза-та
Едно одре високо;
На одре-то, на одре-то
Постелица послана;
На постеля на постеля,
Златна перница фжрлена;
На перница, на перница

Лепа Злата легнала;
Златна-та майка, писана-та майка
На глава-та ѝ тѣжила;
Златни-те сестри, писани-те се-
стри
Вощени свеки палеха;
Златни-те снахи, писани-те снахи
Венец-о ѝ плетеха;
Златни-о татко, писани-о татко
Нова кука правеше;
Мили-те браќа, писани-те браќа,
Въ носило гж носеха.